

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 21. februara 2024. godine
Br. ref.: RK 2379/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI125/23

Podnosilac

Hazir Publica

**Ocena ustavnosti presude [AC-I.-21-0096-A0001] Žalbenog veća Posebne
komore Vrhovnog suda od 16. februara 2023. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Hazir Publica (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u opštini Lipljan.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [AC-I.-21-0096-A0001] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS-a) od 16. februara 2023. godine u vezi sa presudom [C-IV.-13-1797] Posebne komore Vrhovnog suda (u daljem tekstu: PKVS) od 19. januara 2021. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude [AC-I.-21-0096-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 16. februara 2023. godine, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena prava zagarantovana članovima: 24. [Jednakost pred zakonom] i 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP) i članom 10. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon), kao i na pravilu 25. [Podnošenje zahteva i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo, br. 01/2023 (u daljem tekstu: Poslovnik).
5. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15 dana nakon njegovog objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika. S tim u vezi, shodno pravilu 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno će pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018, nastaviti da se primenjuju na predmete koji su registrovani u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ukoliko su i u meri u kojoj su povoljnije za stranke.

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 6. juna 2023. godine, podnosilac je putem pošte dostavio zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 15. juna 2023. godine, predsednica Suda je odlukom [br. GJR. KI125/23] imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, Safet Hoxha i Remzije Istrefi-Peci (članovi).
8. Dana 22. juna 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva.
9. Istog dana je kopija zahteva poslata Posebnoj komori Vrhovnog suda.
10. Dana 31. januara 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i većinom glasova iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnositelj zahteva bio zaposlen u DP "Fabrika papira, kartona i ambalaže" u Lipljanu kao čuvar, sa prosečnom platom od 130 € (sto trideset evra).
12. Dana 6. aprila 2007. godine, podnositelj je podneo Organu za likvidaciju Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: Organ za likvidaciju KAP-a) zahtev za naknadu neisplaćenih zarada za period od oktobra 2003. do 31. avgusta 2005. godine i od tog datuma pa do dana prestanka radnog odnosa po 130 € (sto trideset evra) mesečno, za vreme dok je bio zaposlen u DP "Fabrika papira, kartona i ambalaže" u Lipljanu.
13. Dana 29. avgusta 2013. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je odlukom [PRNo22-0322] usvojio podnosiocjev zahtev za naknadu neisplaćenih zarada u iznosu od 3.115,51 € (tri hiljade sto petnaest evra i pedeset jedan cent), kao i iznos od 390,37 € (trista devedeset evra i trideset sedam centi) na ime poreza na lične dohotke i penzijskog fonda, za period od oktobra 2003. do avgusta 2005. godine.
14. Dana 20. septembra 2013. godine, podnositelj zahteva je podneo PKVS-u prigovor na odbijajući deo odluke [PRNo22-0322] Organa za likvidaciju za DP "Fabrika papira, kartona i ambalaže" u Lipljanu od 29. avgusta 2013. godine, kojom odlukom je usvojen podnosiocjev zahtev za naknadu neisplaćenih zarada za period od oktobra 2003. do avgusta 2005. godine. Podnositelj zahteva je u tom prigovoru naglasio da Organ za likvidaciju KAP-a o delu zahteva za isplatu neisplaćenih zarada za period od 1. septembra 2005. do 31. jula 2006. godine u iznosu od 1.430,00 € (hiljadu četiristo trideset evra), nije doneo odluku o usvajanju ili odbijanju uprkos zahtevu podnosioca, pa je stoga tražio da se prigovor usvoji i da se odluka Organa za likvidaciju KAP-a preinači tako što će mu se priznati pravo na naknadu za neisplaćene zarade za gore navedeni period, sa svim poreskim dažbinama i kamatom do konačne isplate.
15. Dana 18. januara 2018. godine, KAP je dostavio podnesak u odbranu na žalbu protiv odluke [PRNo22-0322] Organa za likvidaciju za DP "Fabrika papira, kartona i ambalaže" u Lipljanu od 29. avgusta 2013. godine, sa predlogom da se žalba odbije, a da se odluka Organa za likvidaciju potvrdi. KAP je u ovoj odbrani naveo da je Organ za likvidaciju u potpunosti prihvatio iznos koji je potraživao podnositelj zahteva i da on nema ni procesno niti osnovno pravo da se žali na odluku Organa za likvidaciju kako bi tražio iznos koji je veći od onog koji je sam potraživao.
16. Dana 22. januara 2018. godine, PKVS je nalogom [C-IV-13-1797] naložio podnosiocu zahteva da u roku od 15 (petnaest) dana pismenim putem dostavi protivodgovor na odbranu KAP-a i da predoči činjenice i pravni osnov na kojima zasniva svoj zahtev.
17. Dana 19. marta 2018. godine, podnositelj zahteva je dostavio odgovor na odbranu KAP-a koju je primio 13. marta 2018. godine i, između ostalog, istakao da je njegov zahtev jasan, u smislu da je isti tražio isplatu neisplaćenih zarada i za period od 1. septembra 2005. do 31. jula 2006. godine, kada mu je prestao radni odnos zbog likvidacije DP "Fabrika papira, kartona i ambalaže" u Lipljanu.
18. Iz spisa predmeta proizilazi da je KAP, dana 3. aprila 2018. godine, dostavio protivodgovor na gore navedeni odgovor podnosioca zahteva, kojim je tražio da se zahtev odbije kao neosnovan, a da se odluka [PRNo22-0322] Organa za likvidaciju KAP-a od 29. avgusta 2013. godine, potvrdi.

19. Dana 19. januara 2021. godine, PKVS je presudom [C-IV-13-1797] odlučio: **(i) ODBIJA SE** kao neosnovana žalba podnosioca zahteva u vezi sa odlukom [PRNo22-0322] Organa za likvidaciju od 29. avgusta 2013. godine, koja odluka je potvrđena kao pravilna i utemeljena na zakonu; i **(ii)** u ovoj pravnoj stvari nisu dosuđene sudske takse.
20. PKVS je u svojoj presudi prvobitno odlučio da ne održi raspravu u ovom predmetu na osnovu stava 3. člana 76. (Sukobi i tumačenje) Zakona br. 06/L-086 o Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Zakon o PKVS za pitanja koja se odnose na KAP) u vezi sa članom 399. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) jer je ocenio da “[...] činjenice sadržane u žalbi ne potvrđuju istu [...]”.
21. U vezi sa odlukom [PRNo22-0322] Organa za likvidaciju od 29. avgusta 2013. godine, PKVS je obrazložio sledeće:

“Na osnovu odluke Opštinskog suda u Lipljanu C. br. 237/2005 od 16. avgusta 2005. godine, Organ za likvidaciju je usvojio podneti zahtev podnosioca kao osnovan.

Član 36.2 podstav 1. Aneksa Zakona br. 04/L-034 o KAP-u predviđa da “... sledeće predstavlja dobar i dovoljan pravni osnov prema sadašnjem zakonu za odbijanje potraživanja ili navodnog udela ili vlasničkog interesa: ...potraživanje ili navodi zastarevanje prema važećim vremenskim ograničenjima”.

Na osnovu člana 31. stav 1. Zakona br. 06-L-086 o Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova, kojim je utvrđeno da: “Svaka stranka u svojim pisanim podnescima navodi sveobuhvatnu izjavu o činjenicama koja navodi sve činjenice koje stranka zna ili opravdano smatra da su relevantni ili materijalni u pogledu zahteva, stvari, postupka ili predmeta”.

Članom 76. stav 3. Zakona br. 06-L-086 o Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova je predviđeno da: “Specijalna komora može prilikom tumačenja i primene ovog zakona, ako je potrebno rešiti proceduralno pitanje koje nije dovoljno uređeno u ovom zakonu uzeti u obzir i primeniti mutatis mutandis relevantne odredbe Zakona o parničnom postupku”.

Prema članu 7. stav 1. Zakona o parničnom postupku je predviđeno: “Stranke imaju pravo da podnesu sve činjenice na koje oslanjaju svoje zahteve i da predlože dokaze sa kojima se konstatuju te činjenice”.

Sud je, nakon ocene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, došao do zaključka da je žalba u ovom građansko-pravnom predmetu neosnovana”.

22. Iz gore navedene presude PKVS-a, proizilazi da je odlukom [C.br. 237/200] od 16. avgusta 2015. godine, izdatom od strane Opštinskog suda u Lipljanu, usvojen zahtev podnosioca zahteva u sumi od 3,120.00 € (tri hiljade i sto dvadeset evra) kao i troškovi suda u sumi od 219.00 € (dve stotine i devetnaest evra) za period oktobar 2003 do avgusta 2005, dakle, u skladu sa ovom odlukom, Organ za likvidaciju je usvojio zahtev podnosioca zahteva kao osnovan.
23. Dana 8. februara 2021. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu protiv presude [C-IV-13-1797] PKVS-a od 19. januara 2021. godine, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, a kojom je predložio Žalbenom veću PKVS-a da usvoji žalbu podnosioca zahteva i da preinači ožalbenu presudu na taj način da se odluka Organa za likvidaciju KAP-a ukine i da mu se prizna pravo na naknadu neisplaćenih zarada za period od 1. septembra 2005. do 31. jula 2006. godine, u visini od 1.430,00 (hiljadu četiristo trideset evra) sa svim poreskim dažbinama i kamatom od dana kada je trebalo da bude izvršena isplata pa do konačne isplate, kao i troškova zastupanja.
24. Podnosilac zahteva je u svojoj žalbi naglasio da PKVS kako izgleda nije do kraja pročitao deo zahteva u obrascu kako je tražio, a gde je navedeno, “od 31. avgusta 2005. godine pa

sve dok postoje zakonski uslovi za to po 130 evra mesečno”. Takođe, isti je naglasio da je na strani 5 ožalbene presude istaknuta i navodna zastarelost zahteva, ne pozivajući se ni na koji zakonski osnov ili odredbu, zbog toga što zahtev za isplatu zagwarantovanih ličnih dohodaka koji je podnet Organu za likvidaciju PKVS-a prekida zastarevanje potraživanja.

25. Iz spisa predmeta proizilazi da je KAP, dana 30. septembra 2022. godine, dostavio odgovor na žalbu, u kome je istakao da ostaje pri stavu da su argumenti koji su izneti u žalbi ponovljeni i da je zahtev podnosioca zahteva neosnovan, te da predlaže da se isti odbije kao neosnovan i da se potvrdi presuda PKVS-a.
26. Dana 16. februara 2023. godine, Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0096-A0001] odlučilo: **(i)** da se žalba podnosioca zahteva odbija kao neosnovana; **(ii)** da se potvrđuje presuda [C-IV.-13-1797] PKVS-a od 19. januara 2021. godine; kao i **(iii)** da se ne dosuđuje sudska taksa za žalbeni postupak.
27. Žalbeno veće PKVS-a je u svojoj presudi prvobitno odlučilo da ne održi usmeni deo postupka na osnovu stava 1. člana 69. Zakona o PKVS za pitanja koja se odnose na KAP.
28. U vezi sa žalbom podnosioca zahteva, Žalbeno veće PKVS-a je obrazložilo:

“[...] da je nakon razmatranja spisa predmeta, primetilo da je tužilac [podnosilac zahteva] zajedno sa svojom žalbom uloženom na odluku PRN022-0322 od 29. avgusta 2013. godine, pored odluke KAP-a, dostavio i Obrazac zahteva za likvidaciju od 6. aprila 2007. godine. Takođe, on je svojoj žalbi uloženoj drugostepenoj instanci PKVS-a priložio kao dokaze: potvrdu o radu radnika Hazira Bublice, Obrazac zahteva od 20. novembra 2006. i 6. aprila 2007. godine. Žalbeno veće smatra da tužilac nijednim od gore navedenih dokaza nije uspeo da dokaže svoje navode u žalbi, zbog toga što, iako se u obrascu njegovog podnetog zahteva kaže da isti potražuje “3120+219 do 31. avgusta 2005. godine, a od tog dana pa do prestanka radnog odnosa po 140 evra mesečno”, isti nije uspeo da dokaže da kada mu je prestao radni odnos ili da dostavi dokaz da je isti radio u vreme za koje tvrdi da mu se duguju neisplaćene zarade u iznosu od 1.430,00 sa svim poreskim dažbinama i kamatom.

Što se pak tiče potvrde o radu koja je priložena žalbi, Žalbeno veće smatra da ista ne sadrži ni datum niti godinu kada je izdata niti broj protokola, tako da ni istom nije uspeo da potvrdi da je radio u vreme za koje potražuje neisplaćene zarade.

Stoga, kao što je s pravom istakla i prvostepena instanca PKVS-a, teret dokazivanja ove činjenice pada na tužioca, a tužilac, i pored gore navedenih dokaza koji se nalaze u spisima predmeta, nije izvršio dokazivanje nijednim dokazom kako bi se istom priznalo pravo na naknadu za potraživanje po osnovu neisplaćenih zarada u periodu od 1. septembra 2005. do 31. jula 2006. godine.

Shodno tome, Žalbeno veće ocenjuje da je prvostepena instanca PKVS-a pravilo postupila kada je odbila kao neosnovanu žalbu tužioca, budući da se istom u nedostatku dokaza ne može priznati pravo na naknadu za gore navedeni period”.

Navodi podnosioca zahteva

29. Podnosilac zahteva navodi povredu člana 3. [Jednakost pred zakonom], stava 2. člana 24. [Jednakost pred zakonom] i člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP i članom 10. UDLJP.
30. Podnosilac zahteva smatra sledeće: *“[...] da su mu povređena prava na pravično i nepristrasno suđenje jer stranke u postupku nisu bile jednako tretirane, a organi odlučivanja, KAP i Komora, nisu uzeli u obzir navod tužioca – njegovu diskriminaciju u slučaju odbijanja zahteva za naknadu zagwarantovanih mesečnih primanja od 130 evra*

mesečno za vreme dok je radio na čuvanju objekata i imovine preduzeća u kojem je radio od 1. septembra 2005. do 31. avgusta 2006. godine”.

31. Takođe, podnosilac zahteva navodi sledeće: “[...] postupci pred sudovima nisu bili pravični u celini, uključujući i dokaze (vidi presudu ESLJP-a A.p.p. br. 13071/87, protiv Ujedinjenog Kraljevstva, 3, od 10. jula 1991. godine, koju citira i Ustavni sud Republike Kosovo u presudi Ki.br.49/11, pod tačkom br. 34)”.
32. Podnosilac zahteva takođe naglašava da mu PKVS i Žalbeno veće PKVS-a nisu nadoknadili neisplaćene zarade presudama koje su doneli i to, “[...] bez rasprave sa neubedljivim obrazloženjima i u suprotnosti sa dokazima koji su dostavljeni radi pravičnog i nepristrasnog suđenja, tako da su žalbe podnosioca odbijene”, kao i da “U konkretnom slučaju za žaliooca [podnosioca zahteva] ni na jednoj od sudskih instanci nije održana rasprava i obrazloženje sudske odluke nije propisno jer se dokazima koje je dostavio žalilac dokazuje da je isti radio i da mu za gore navedeni period nije isplaćena zarada, a da ako potvrda nema protokol od poslodavca, nije pošteno da zaposleni trpi”.
33. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da utvrdi povredu Ustava Republike Kosovo i primenljivih zakona u presudama prvostepene i drugostepene instance PKVS-a prema praksi Suda o procesnim garancijama rasprave i obrazložene sudske odluke, tako da se predmetne presude ukinuti i predmet vrati na ponovno suđenje u skladu sa važećim zakonima, u pravičnom i nepristrasnom postupku.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 3.

[Jednakost pred zakonom]

“1. Republika Kosovo je multietničko društvo, koje se sastoji od Albanaca i ostalih zajednica, kojom se upravlja na demokratski način, poštujući vladavinu zakona, preko zakonodavnih, izvršnih i pravosudnih institucija.

2. Sprovođenje javne vlasti u Republici Kosovo se zasniva na načelu jednakosti svih građana pred zakonom i poštovanju međunarodno priznatih prava i osnovnih sloboda, kao i zaštiti prava i učešća svih zajednica i njihovih pripadnika”.

Član 24.

[Jednakost pred zakonom]

“[...]

2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.

[...]”

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv

njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda”.

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

“1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.

[...]”

ZAKON BR. 04/L-034 O KOSOVSKOJ AGENCIJI ZA PRIVATIZACIJU

Član 6. (Obim administrativne nadležnosti Agencije)

“1. Agencija ima široku i isključivu administrativnu nadležnost nad svim preduzećima i imovinom/aktivom, interesima, deonicama i imovinom koja je obuhvaćena članovima 5.1 i 5.2. Ova nadležnost obuhvata bilo koje radnje koje Agencija smatra razumnim i podesnim, u okviru granica administrativnih resursa Agencije, u cilju boljeg omogućavanja prodaje, likvidacije, prenosa ili drugog vida raspolaganja preduzećem, aktivom ili interesom u državnom vlasništvu. Ne umanjujući opšti karakter prethodne rečenice, posebno se predviđa da, kada govorimo o preduzećima, ova nadležnost obuhvata bilo koju radnju koju Agencija smatra opravdanom i odgovarajućom za očuvanje i unapređivanje urednosti, održivosti ili upravljanja dotičnim preduzećem”

ANEKS O ZAKONU BR. 04/L-034 O KOSOVSKOJ AGENCIJI ZA PRIVATIZACIJU

Član 37. (Obračun i prebijanje potraživanja)

“7. Predmetni poverilac ima pravo da podnese zahtev Sudu, u roku od trideset (30) dana od dana slanja tog obaveštenja od strane organa za likvidaciju, da utvrdi njegovo potraživanje, a u slučaju da blagovremeno ne podnese zahtev poverilac više nema pravo na dalje ulaganja prigovora na odluku organa za likvidaciju.

8. Sud donosi odluku o zahtevu koji je podneo pogođeni poverilac najkasnije četrdeset pet (45) dana od datuma kada je zahtev podnet Sudu a primerak istog dostavljen organu za likvidaciju, Odboru poverilaca (ako postoji) i drugim stranama koje može da odredi Sud”.

Član 40. (Prioriteti potraživanja i interesa)

“1.6.2. potraživanja za zakonom propisanu otpremninu prijavljena od strane radnika koji su postali višak zbog Odluke o likvidaciji preduzeća, ili u vezi sa tim, radnje preduzete od strane Agencije na osnovu člana 6.1 ili 6.2 Zakona o KAP-u.”

**ZAKON BR. 06/L-086 O SPECIJALNOJ KOMORI VRHOVNOG SUDA
KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODOSE NA KOSOVSKU AGENCIJU
ZA PRIVATIZACIJU**

**Član 76.
(Sukobi i tumačenje)**

3. Specijalna komora može prilikom tumačenja i primene ovog zakona, ako je potrebno rešiti proceduralno pitanje koje nije dovoljno uređeno u ovom zakonu uzeti u obzir i primeniti mutatis mutandis relevantne odredbe Zakona o parničnom postupku.

**Član 69.
(Usmeni žalbeni postupak)**

1. Njegovom inicijativom ili na osnovu pismenog zahteva jedne strane, Žalbeno veće odlučuje ukoliko će održati jednu ili više sednice saslušanja u vezi sa odgovarajućom žalbom. Apelacioni koledž uzima u obzir bilo koji zahtev za usmenu proceduru koja se podnosi od bilo koje stranke, koja podnosi njene razloge za podnošenje zahteva za usmenu proceduru. Takav zahtev podnosi se pre završetka procedure pismene žalbe.

ZAKON BR. 03/L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

**Član 399.
[Bez naslova]**

“399.1 Kada sud, nakon što stigne odgovor na tužbu, konstatuje da iz iznesenih činjenica u tužbi ne proizilazi zasnovanost tužbenog zahteva, u tom slučaju on će doneti zasluženu odluku kojom se tužbeni zahtev odbije kao neosnovan.

399.2 Tužbeni zahtev smatra se neosnovanim, u smislu stava 1 ovog člana ukoliko je očigledno protivurečan sa iznesenim činjenicama u tužbi, ili ukoliko su činjenice na kojima se zasniva tužbeni zahtev očigledno protivurečne sa dokazima koje je predložio tužilac ili sa činjenicama koje su javno poznate”.

Ocena prihvatljivosti zahteva

34. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, predviđeni Zakonom i dalje precizirani Poslovníkom.
35. Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava kojima je utvrđeno:

*“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

36. Sud, takođe, razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. (Individualni zahtevi) 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, kojima je predviđeno:

*Član 47.
(Individualni zahtevi)*

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

*Član 48.
(Tačnost podneska)*

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49.
(Rokovi)*

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

37. Što se tiče ispunjenosti ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva: (i) ovlašćena strana; (ii) da osporava akt javnog organa, odnosno presudu [AC-I.-21-0096-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 16. februara 2023. godine u vezi sa presudom [C-IV.-13-1797] PKVS-a od 19. januara 2021. godine; (iii) da je precizirao prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni; (iv) da je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom; kao i (v) da je podneo svoj zahtev u roku koji je određen zakonom.
38. Sud, takođe, utvrđuje da zahtev podnosioca zahteva ispunjava uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u pravilu 34. (Kriterijumi prihvatljivosti) Poslovnika o radu. Stav 2, pravila 34. Poslovnika o radu propisuje kriterijume na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući i kriterijum da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Specifično, tačka d stava 1 i 2 pravila 34. Poslovnika o Radu propisuju da:

„(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

(d) Ako zahtev tačno razjašnjava i adekvatno iznosi činjenice i navode o povredi ustavnih prava ili odredbi.

[...]

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju

39. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao “očigledno neosnovan” u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih “očigledno neosnovanim navodima”. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i)

navodi koji se kvalifikuju kao navodi “četvrtog stepena”; (ii) navodi koje karakteriše “jasno ili očigledno odsustvo povrede”; (iii) “nepotkrepljeni ili neobrazloženi” navodi; i na kraju, (iv) “haotični ili nejasni” navodi. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao “očigledno neosnovan”, i specifičnosti četiri gore navedene kategorije navoda okvalifikovanih kao “očigledno neosnovani”, koje su razvijene sudskom praksom ESLJP-a, Sud je usvojio i u svojoj sudskoj praksi, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve [KI40/20](#), podnosilac *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; [KI163/18](#), podnosilac *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine; [KI21/21](#), podnosilac *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine, [KI107/21](#), podnosilac *Ramiz Hoti*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. oktobra 2021. godine).

40. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno u oceni da li je isti očigledno neosnovan po ustavnom osnovu, Sud će prvo podsetiti na srž slučaja i navode podnosioca zahteva u čijoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a u skladu sa kojom je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, on obavezan da tumači osnovna ljudska prava i slobode zagarantovane Ustavom.
41. Sud podseća da je suština ovog slučaja povezana sa žalbom podnosioca zahteva koju je uložio Kosovskoj Agenciji za Privatizaciju, a u kojoj je tražio naknadu neisplaćenih zarada u za period od oktobra 2003. do 31. avgusta 2005. godine, a od tog dana pa do prestanka radnog odnosa, za vreme dok je radio u DP “Fabrika papira, kartona i ambalaže” u Lipljanu. Dana 29. avgusta 2013. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je odlukom [PRNo22-0322] usvojio njegov zahtev u traženom iznosu koji je propisan Odlukom Opštinskog suda u Lipljanu, koji je u odluci [C.br. 237/200] od 16. avgusta 2015. godine dosudio kompenzaciju za neisplaćene plate za period od oktobra 2003 do avgusta 2005. godine. Međutim, dana 20. septembra 2023. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu PKVS-u u odnosu na preostali deo zahteva, odnosno za period od 31. avgusta 2005. do 31. jula 2006. godine, koji nije odbijen ili usvojen od strane suda. Dana 18. januara 2018. godine, KAP je dostavio podnesak kao odbranu na žalbu podnosioca zahteva, koji je kasnije, dana 18. marta 2018. godine, dostavio odgovor na odbranu KAP-a. PKVS je presudom [C-IV.-13-1797] od 19. januara 2021. godine, odbio žalbu podnosioca zahteva, što je obrazložio na osnovu važećih zakonskih odredbi kojima je utvrđeno da teret dokazivanja pada na podnosioca zahteva da potkrepi svoj tužbeni zahtev. Dana 8. februara 2021. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu protiv presude PKVS-a zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog i pravnog stanja, na koju je kasnije, dana 30. septembra 2022. godine, KAP dostavila odgovor na žalbu. Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0096-A0001] odlučilo da se žalba podnosioca zahteva odbije i da se potvrdi presuda [C-IV.-13-1797] PKVS-a, sa obrazloženjem da teret dokazivanja činjenice da je podnosilac zahteva radio u periodu za koji potražuje neisplaćene zarade pada na tužioca i da tužilac, u konkretnom slučaju podnosilac zahteva, uprkos gore navedenim dokazima koji se nalaze u spisima predmeta, nije to dokazao nijednim dokazom kako bi se istom priznalo pravo na naknadu za potraživanje u vezi sa neisplaćenim zaradama u periodu od 1. septembra 2005. do 31. jula 2006. godine, i u ovom slučaju je smatralo da potvrda o radu, koju je podnosilac priložio žalbi, ne sadrži ni datum ni godinu kada je izdata niti broj protokola, tako da ni njome nije uspeo da potvrdi da je isti radio u periodu za koji potražuje neisplaćene zarade.
42. Sud podseća da podnosilac zahteva izričito iznosi navode o održavanju rasprave, kako je zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP. Podnosilac zahteva u osnovi tvrdi da je PKVS time što nije održao raspravu prekršio procesne garancije iz člana 31. Ustava i stava 1. člana 6. EKLJP. Podnosilac zahteva takođe tvrdi i da je došlo do povrede člana 24. Ustava, pri čemu navodi sledeće: “[...] njegova diskriminacija u slučaju odbijanja zahteva za naknadu zagarantovanih mesečnih zarada od 130 evra mesečno

za vreme dok je radio na čuvanju objekata i imovine preduzeća u kojem je radio od 1. septembra 2005. do 31. avgusta 2006. godine”.

43. Sa svega napred navedenog, a uzimajući u obzir prirodu ovog zahteva i navode koje je izneo podnosilac zahteva, Sud će najpre oceniti navode podnosioca zahteva koji se odnose na (i) član 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP-a i nakon toga na (ii) član 24 Ustava.

(i) *Opšta načela koja se odnose na pravo na raspravu*

44. Sud smatra da ako suđenje ispunjava kriterijume javne rasprave, neophodno je proceniti postupak u celini (vidi slučaj EKLJP-a, *Axen protiv Nemačke*, br. 8273/78, presuda od 8. decembra 1983. godine, stav 27.). Posebni karakteri okolnosti koji mogu opravdati ne održavanje ročišta u suštini se odnose na prirodu pitanja o kojima treba da odlučuje redovni sud, a ne na učestalost takvih situacija (vidi slučajeve ESLJP-a, *Miller protiv Švedske*, br. 55853/00, presuda od 8. februara 2005, stav 29 i slučaj Suda KI80/23., podnosilac *Behgjet Stoliqi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 17. januara 2024. godine, stav 45).
45. Održavanje ročišta može se ne zatražiti kada se ne pokreću pitanja verodostojnosti ili osporenih činjenica zbog kojih je ročište neophodno, dok redovni sudovi na pravičan i razuman način mogu odlučiti da slučaj reše na osnovu podnetih podnesaka stranaka i drugih pisanih materijala (vidi slučaj ESLJP-a, *Saccoccia protiv Austrije*, br. 69917/01, presuda od 18. decembra 2008. godine, stav 73 i slučaj Suda KI80/23., podnosilac *Behgjet Stoliqi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 17. januara 2024. godine, stav 46).
46. Sud takođe primećuje da je ESLJP prihvatio da neodržavanje ročišta može biti opravdano u slučajevima koji jednostavno pokreću pravna pitanja ograničene prirode (vidi slučaj ESLJP-a, *Allan Jacobsson protiv Švedske* (br. 2.), br. 8/1997/792/993, presuda od 18. februara 1998. godine, stav 49.) ili koji nemaju neku posebnu složenost (vidi slučaj ESLJP-a, *Speil protiv Austrije*, br. 42057/98, odluka o prihvatljivosti, od 5. septembra 2002. godine i slučaj Suda KI80/23., podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi* citirano iznad, stav 47).
47. S tim u vezi, Sud naglašava obrazloženje PKVS-a:

„Na osnovu odluke Opštinskog suda u Lipljanu C. br. 237/2005 od 16. avgusta 2005. godine, Organ za likvidaciju je usvojio podneti zahtev podnosioca kao osnovan.

Član 36.2 podstav 1. Aneksa Zakona br. 04/L-034 o KAP-u predviđa da „... sledeće predstavlja dobar i dovoljan pravni osnov prema sadašnjem zakonu za odbijanje potraživanja ili navodnog udela ili vlasničkog interesa: ...potraživanje ili navodi zastarevanje prema važećim vremenskim ograničenjima”.

Na osnovu člana 31. stav 1. Zakona br. 06-L-086 o Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova, kojim je utvrđeno da: “Svaka stranka u svojim pisanim podnescima navodi sveobuhvatnu izjavu o činjenicama koja navodi sve činjenice koje stranka zna ili opravdano smatra da su relevantni ili materijalni u pogledu zahteva, stvari, postupka ili predmeta”.

Članom 76. stav 3. Zakona br. 06-L-086 o Specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova je predviđeno da: “Specijalna komora može prilikom tumačenja i primene ovog zakona, ako je potrebno rešiti proceduralno pitanje koje nije dovoljno uređeno u ovom zakonu uzeti u obzir i primeniti mutatis mutandis relevantne odredbe Zakona o parničnom postupku”.

Prema članu 7. stav 1. Zakona o parničnom postupku je predviđeno: "Stranke imaju pravo da podnesu sve činjenice na koje oslanjaju svoje zahteve i da predlože dokaze sa kojima se konstatuju te činjenice".

Sud je, nakon ocene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, došao do zaključka da je žalba u ovom građansko-pravnom predmetu neosnovana"

48. Sud takođe želi da naglasi i obrazloženje žalbenog veća PKVS-a u vezi sa odlukom Organa za likvidaciju KAP-a.

"[...] da je nakon razmatranja spisa predmeta, primetilo da je tužilac [podnosilac zahteva] zajedno sa svojom žalbom uloženom na odluku PRN022-0322 od 29. avgusta 2013. godine, pored odluke KAP-a, dostavio i Obrazac zahteva za likvidaciju od 6. aprila 2007. godine. Takođe, on je svojoj žalbi uloženoj drugostepenoj instanci PKVS-a priložio kao dokaze: potvrdu o radu radnika Hazira Bublice, Obrazac zahteva od 20. novembra 2006. i 6. aprila 2007. godine. Žalbeno veće smatra da tužilac nijednim od gore navedenih dokaza nije uspeo da dokaže svoje navode u žalbi, zbog toga što, iako se u obrascu njegovog podnetog zahteva kaže da isti potražuje "3120+219 do 31. avgusta 2005. godine, a od tog dana pa do prestanka radnog odnosa po 140 evra mesečno", isti nije uspeo da dokaže da kada mu je prestao radni odnos ili da dostavi dokaz da je isti radio u vreme za koje tvrdi da mu se duguju neisplaćene zarade u iznosu od 1.430,00 sa svim poreskim dažbinama i kamatom.

Što se pak tiče potvrde o radu koja je priložena žalbi, Žalbeno veće smatra da ista ne sadrži ni datum niti godinu kada je izdata niti broj protokola, tako da ni istom nije uspeo da potvrdi da je radio u vreme za koje potražuje neisplaćene zarade.

Stoga, kao što je s pravom istakla i prvostepena instanca PKVS-a, teret dokazivanja ove činjenice pada na tužioca, a tužilac, i pored gore navedenih dokaza koji se nalaze u spisima predmeta, nije izvršio dokazivanje nijednim dokazom kako bi se istom priznalo pravo na naknadu za potraživanje po osnovu neisplaćenih zarada u periodu od 1. septembra 2005. do 31. jula 2006. godine.

Shodno tome, Žalbeno veće ocenjuje da je prvostepena instanca PKVS-a pravilo postupila kada je odbila kao neosnovanu žalbu tužioca, budući da se istom u nedostatku dokaza ne može priznati pravo na naknadu za gore navedeni period"

49. U vezi sa održavanjem ročišta, Sud primećuje da su PKVS kao i njeno Žalbeno veće izričito odlučili da ne održe ročište u ovom slučaju na osnovu stava 3. člana 76. Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP u vezi sa na članom 399 ZPP-a, odnosno u stav 1 člana 69 Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP.
50. Sud podseća da je Organ za likvidaciju KAP-a odlukom [PRN022-0322] od 29. avgusta 2013. godine odlučio u korist podnosioca zahteva u vezi sa usvajanjem njegovog zahteva za isplatu neisplaćenih zarada za period od oktobra 2003. do 31. avgusta 2005. godine, a da se nije izjasnio za period od 1. septembra 2005. do 31. jula 2006. U ovom kontekstu, Sud takođe ponavlja da je organ za likvidaciju usvojio zahtev podnosioca zahteva kao zasnovan na odluci [C. br. 237/200] od 16. avgusta 2015. godine, izdatoj od strane Opštinskog suda u Lipljanu, kojom je usvojio zahtev podnosioca zahteva u iznosu od 3.120,00 evra (tri hiljade sto dvadeset evra) kao i sudske troškove u iznosu od 219,00 evra (dvesta devetnaest evra) za period od oktobra 2003. do avgusta 2005. godine.
51. Sud primećuje da su PKVS i Žalbeno veće PKVS-a odbili zahtev podnosioca zahteva za isplatu zarada za period od 1. septembra 2005. do 31. jula 2006. godine zbog nedostatka dokaza koji dokazuju pravo na naknadu za predmetni zahtev, za koji je Žalbeno veće PKVS-a utvrdilo da se zasniva na (i) overi rada koju je priložio podnosilac zahteva, a za koji isti dokument potvrđuje da ne sadrži ni datum ni godinu kada je izdat, ni broj protokola; kao i u (ii) obrascu zahteva upućenom Organu za likvidaciju KAP-a, gde je

podnosilac zahteva tražio iznos od "3120+219 do 31. avgusta 2005. godine, od ovog datuma do prestanka radnog odnosa od 140 evra mesečno", a gde ovo radno iskustvo nije potkrepio dokazima. Sud takođe ponavlja da se PKVS za odlučivanje u ovom predmetu, između ostalog, oslonila na Odluci [C. br. 237/200] od 16. avgusta 2015. godine, izdatoj od strane Opštinskog suda u Lipljanu.

52. Na osnovu navedenog iznad, Sud ocenjuje da postupci sprovedeni u PKVS-u i u žalbenom veću PKVS-a: (i) ne pokreću nikakva pitanja posebne složenosti koja bi održavanje ročišta učinila neophodnim, između ostalog, zbog činjenica da su presude takođe zasnovane na pravosnažnoj odluci prvostepenog, odnosno Opštinskog suda u Lipljanu; i (ii) iz prirode slučaja, proizilazi da su PKVS i žalbeno veće PKVS-a, na osnovu podnesaka i pisanog materijala, rešili predmet na pravičan i razuman način, jer podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže radno iskustvo za sporni period, kako je to i utvrđeno važećim zakonodavstvom.
53. U vezi sa navodom za neodržavanje ročišta, Sud je u svojoj praksi utvrdio povredu u slučajevima u kojima je Žalbeno veće PKVS-a ocenjivalo činjenična i pravna pitanja, čime je preinačio odluku Specijalizovanog veća PKVS-a na štetu podnosioca zahteva (vidi slučaj Suda [KI145/19](#), [KI146/19](#), [KI147/19](#), [KI149/19](#), [KI150/19](#), [KI151/19](#), [KI152/19](#), [KI153/19](#), [KI154/19](#), [KI155/19](#), [KI156/19](#), [KI157/19](#) i [KI159/19](#), sa podnosiocima *Et-hem Bokshi* i *drugi*, presuda od 10. decembra 2020. godine, stav 81). Sud je u svojoj sudskoj praksi takođe utvrdio da ne održavanje ročišta od strane Specijalizovanog veća i Žalbenog veća PKVS-a nije u suprotnosti sa članom 31. Ustava i članom 6. stav 1. EKLJP-a, jer slučaj karakterišu pitanja "visoke tehničke prirode" ili "isključivo zakonite prirode" i da se isti može rešiti pravično i razumno na osnovu podnesaka i drugih materijala koje su podnele stranke (vidi slučaj Suda KI160/20, podnosilac zahteva *Opština Gnjilane*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2022. godine, stavovi 98.-105, KI80/23, podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi* citirano iznad, stav 53).
54. Što se tiče navoda o pogrešnoj primeni zakona od strane Vrhovnog suda, Sud je više puta naglašavao da nije njegova uloga da preispituje zaključke redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava i da ne može da ocenjuje same činjenice koje su navele na to da redovni sud donese jednu odluku umesto druge odluke. U suprotnom, Sud bi delovao kao Sud "četvrtog stepena", što bi rezultiralo prekoračenjem granica utvrđenih u njegovoj nadležnosti (vidi, u ovom kontekstu, ESUP-a, slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/ 96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28. i reference u njoj; i vidi takođe slučajeve Suda, KI128/18, podnosilac zahteva *Limak Kosovo International Airport AD. „Adem Jashari“*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. maja 2019. godine, stav 56. i; KI62/19, podnosilac zahteva *Gani Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. novembra 2019. godine, stav 58, KI80/23, podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi* citirano iznad, stav 54).
55. Ocenjujući postupke koji su u celini sprovedeni pred redovnim sudovima, Sud nalazi da je podnosilac zahteva imao koristi od kontradiktornog postupka i da je bio u mogućnosti da u različitim fazama postupka iznese navode i dokaze koje je smatrao važnima za svoj slučaj; imao je priliku da efektivno odbaci navode i dokaze koje je iznela suprotna strana; redovni sudovi su saslušali i ispitali sve njegove navode, koji su, objektivno gledano, bili važni za rešavanje slučaja; činjenični i pravni razlozi za osporenu odluku su detaljno dati i postupci su, posmatrano u celini, bili pravični (vidi *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a, *Garcia Ruiz protiv Španije*, gore citirano, stavovi 29. i 30., vidi takođe slučaj Suda br. KI22/19, podnosilac zahteva *Sabit Ilazi*, rešenje o neprihvatljivosti od 07. juna 2019. godine, stav 42, KI80/23, podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi* citirano iznad, stav 55).
56. Sud zaključuje da su tvrdnje podnosioca u vezi sa povredom prava na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovanog članom 31. Ustava u vezi sa stavom 1. člana 6.

EKLJP, neprihvatljive kao očigledno neosnovane po ustavnim osnovama u „očiglednom odsustvu povrede“ kako je to i definisano pravilom 34 (2) Poslovnika o radu.

(ii) U vezi sa tvrdnjom o zabrani diskriminacije

57. U vezi sa gore navedenom tvrdnjom podnosioca zahteva o zabrani diskriminacije, Sud primećuje da na osnovu konsolidovane sudske prakse ESLJP-a da bi se pokrenuo slučaj prema članu 14. [Zabrana diskriminacije] mora postojati razlika u postupanju prema osobama u analognim ili uporedivim relevantnim situacijama (vidi, između puno ostalih, slučaj ESLJP-a [Khamtokhu i Aksenchik protiv Rusije](#), br. 60367/08 961/11, Presuda od 24. januara 2017. godine, stav 64). Drugim rečima, uslov za demonstriranje analogne pozicije ne zahteva da grupe poređenja (*comparator groups*) budu identične.
58. S tim u vezi, jedan podnosilac zahteva mora da dokaže, s obzirom na posebnu prirodu njegove ili njene žalbe, da je on ili ona bio/bila u situaciji koja je relevantno uporediva (*relevantly similar situation*) sa drugima koji su tretirani drugačije (vidi, slučaj ESLJP-a, [Clift protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 7205/07, Presuda od 13. jula 2010. godine, stav 66). Međutim, svaka razlika u tretmanu ne rezultira povredom člana 14. Kao prvo, ESLJP je u svojoj sudskoj praksi utvrdio da samo razlike u tretmanu zasnovane na prepoznatljivim karakteristikama, ili „statusu“, mogu dovesti do diskriminacije prema članu 14 (vidi, slučaj ESLJP-a, [Carson i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 42184/05, Presuda od 16. marta 2010. godine, stav 61). Kao drugo, razlika u tretmanu je diskriminatorna ako ne postoji objektivno i razumno opravdanje; drugim rečima, ako ne teži legitimnom cilju ili ako ne postoji razuman odnos proporcionalnosti između upotrebljenih sredstava i cilja kojem se teži (vidi slučaj Suda [KI215/21](#) podnosilac zahteva *Arbër Shkreli i drugi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 15. februara 2022. godine, stav 87 i slučajevi koji su tu spomenuti).
59. U vezi sa tvrdnjom podnosioca zahteva o zabrani diskriminacije, u ovom konkretnom slučaju, Sud, primenjujući navedena načela ESLJP-a koja su potvrđena on istog, ocenjuje da podnosilac zahteva nije naveo ili identifikovao pojedinca ili grupu u odnosu na koje je bio diskriminisan i sa kojima je bio u situaciji koja je uporedivo relevantna. Teret dokazivanja diskriminatornog postupanja pada na podnosioca zahteva za kojeg je na osnovu spisa predmeta evidentno da nije dokazao navod o diskriminaciji (vidi slučaj Suda, [KI16/22](#) podnosilac zahteva *Hamit Gashi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2022. godine, stav 57 i tu spomenute reference).
60. Samim tim, Sud nalazi da su tvrdnje podnosioca zahteva o povredi člana 24. Ustava „nepotkrepljene ili neobrazložene“ tvrdnje i da se moraju odbaciti kao očigledno neosnovane na ustavnim osnovama, kako je definisano članom 48. Zakona i Pravilom 34 (1) (d) i (2) Poslovnika o Radu.

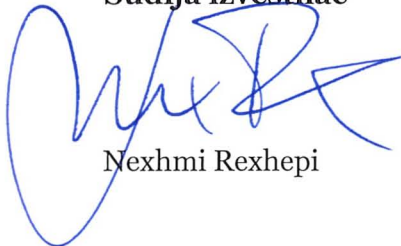
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20, 47 i 48 Zakona i u skladu sa pravilom 34 (1) (d) i (2), kao i 48 (1) (b) Poslovnika o Radu, dana 31. januara 2024. godine:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI sa pet (5) glasova za i tri (3) glasova protiv, zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovu rešenje u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 4 člana 20. Zakona; i
- IV. DA UTVRDI da ovo rešenje stupa na snagu danom objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona;

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani